

220. Kappale Rick Joynerin kirjasta ”Lopullinen Etsintä” - Tuomion Sali Taivaassa

TUOMION SALI TAIVAASSA

Jokaisella kohtaamisella verho poistetaan, niin että voit nähdä Hänet selvemmin. Sinua ei muuta vain Hänen kunniansa näkeminen, vaan sen näkeminen verhoamattomin kasvoin. Jokainen, joka tulee todelliseen Jumalan tuomioihin, kulkee tällaista käytävää pitkin, tapaamaan niitä, jotka voivat auttaa heitä poistamaan verhoja, mitä ikinä heillä yhä onkaan; verhoja, jotka vääristävät heidän näkyään Hänestä.

Minä olin jo imeyttänyt itseeni enemmän ymmärrystä, kuin mitä tunsin monen vuoden opiskelujen antaneen minulle Maapallolla. Sitten aloin tuntemaan, että kaikki minun opiskeluni ja etsimiseni Maapallolla olivat vain johtaneet minua eteenpäin etanan vauhtia. Kuinka pystyisivät monet elämät valmistelemaan minua Tuomioon? Minun elämäni oli jo tehnyt minut epäkelvoksi, enemmän kuin he, jotka olin tavannut ja he vaivoin selvisivät tänne!

Sitten toinen mies ilmestyi joukoista. Hän oli ollut minun aikalaiseni, enkä tiennyt hänen kuolleen. Minä en koskaan tavannut häntä Maapallolla, mutta hänellä oli mahtava palvelutoimi, jota minä kunnioitin hyvin paljon. Hänen kouluttamiensa ihmisten kautta, tuhansia oli johdatettu pelastukseen ja monia suuria kirkkoja oli kasvatettu.

Hän pyysi, että voisiko hän vain halata minua hetken ja suostuin, tuntien itseni hieman vaivautuneeksi. Kun hän halasi, tunsin hänestä tulevan sellaista rakkautta, että suuri kipu syvällä sisälläni lakkasi tekemästä kipeää. Olin tottunut kipuun niin, että en edes huomannut sitä, ennen kuin se lakkasi. Kun hän päästi minut vapaaksi, kerroin hänelle, että hänen halauksensa oli parantanut minut jostakin. Hänen ilonsa tästä oli syvällistä. Sitten hän alkoi kertomaan minulle, miksi hän oli alhaisimmassa arvoasemassa Taivaassa.

”Minusta tuli niin röyhkeä lähellä elämäni loppua, että en voinut kuvitella, että Herra voisi tehdä mitään merkittävää, ellei Hän tehnyt sitä minun kauttani. Aloin koskemaan Herran voideltuihin ja tekemään vahinkoa Hänen profeetoilleen. Olin itsekkäästi ylpeä, kun Herra käytti yhtä minun opetuslastani ja tulini mustasukkaiseksi, kun Herra liikkui kenen tahansa kautta, joka ei ollut minun omasta palvelutoimestani. Minä etsin mitä tahansa, joka oli väärin heissä, mitä kohtaan pystyin hyökkäämään. En tiennyt, että joka kerran, kun tein niin, minä vain alensin itseäni kauemmas.”

”En koskaan tiennyt, että olit tehnyt mitään sellaista” Rick Joyner sanoi hämmästyneenä.

Mies jatkoi... ”Innostin alaisiani tutkimaan muita ja tekemään likaisen työni. Minä laitoin heidät kuuraamaan Maapallon, löytääkseen jonkun virheen tai synnin muiden elämästä, paljastaakseni heidät.”

Nyt Claren sivuhuomautus tässä on: ajatelkaa – tämä on IHMISEN ajatus virheestä. Tämä ei välttämättä ole Jumalan ajatus virheestä, jota hän etsi. Siispä, on kuin HÄNEN mielipiteensä sai hänet ajattelemaan, että tietyt asiat olivat virhe, mutta itse asiassa, Jumalan edessä he eivät ehkä olleet tehneet virhettä. Mutta hän löysi virheitä heistä, koska he eivät olleet samaa mieltä sen kanssa, mitä HÄN uskoi.

Mies jatkoi... ”Minusta tuli pahin asia, mitä ihmisestä voi Maapallolla tulla – kompastuskivi, joka tuotti muita kompastuskiviä. Me kylvimme pelkoa ja erillisyyttä kautta koko kirkon...”

(Clare) ... Voi pojat, tarkoitan, että kuinka monesti tuo tapahtuu? Pelko ja Erillisyys. Olen nähnyt niin monta kertaa, koska joku yrittää korjata sitä, mitä kutsuvat virheeksi jossakin toisessa ja se saa aikaan,

että kaikki hermostuvat ja ovat peloissaan kaikesta siitä hyvästä, jota se henkilö teki. Yhden ihmisen mielipiteen vuoksi! Tarkoitan, tämä on vain niin yleistä. Ja se on NIIN vakavaa Herralle.

Siispä, menemme takaisin siihen jälleen, mies jatkaa... ”Minusta tuli pahin asia, mitä ihmisestä voi tulla Maapallolla – kompastuskivi, joka tuottaa muita kompastuskiviä.” (Jumala meitä auttakoon!)

”Me kylvimme pelkoa ja erillisyyttä läpi koko kirkon, totuuden suojelemisen nimessä.

Omahyväisyydessäni olin menossa kadotukseen. Hänen suuressa armossaan Herra salli taudin iskeä minuun, joka toisi minulle hitaan ja nöyryyttävän kuoleman.”

”Juuri ennen kuin kuolin, tulin järkiini ja kaduin. Olen niin kiitollinen, että yleensä olen täällä. Saatan olla yksi Hänen vähimmistään täällä, mutta se on paljon enemmän, kuin mitä minä ansaitseen. En vain voinut jättää tätä huonetta, ennen kuin sain tilaisuuden pyytää anteeksi niiltä teistä, joita kohtaan olen tehnyt väärin.”

”Mutta sinä et koskaan tehnyt väärin minua kohtaan,” Rick Joyner sanoi.

”Oi, mutta Minä tein todella,” hän vastasi. ”Monet niistä hyökkäyksistä, jotka sinua kohtaan tulivat, olivat niiltä, joita olin kiihottanut ja rohkaissut heidän hyökkäyksiään muita kohtaan. Vaikka en ehkä henkilökohtaisesti toimeenpannut hyökkäyksiä, Herra pitää minua yhtä vastuullisena kuin niitä, jotka tekivät ne.”

”Minä huomaan.” Rick Joyner sanoi. ”Varmasti minä annan sinulle anteeksi.”

Minä aloin jo muistamaan, kuinka minä olin tehnyt tämän saman asian, vaikkakin pienemmässä mittakaavassa. Palautin muistiin, kuinka olin sallinut tyytymättömien, entisten kirkon jäsenten levittää myrkkyyään siitä kirkosta, ilman että pysäytin heitä. Minä tiesin sen vain sallimalla heidän tehdä tämän ilman, että korjasin heitä, olin rohkaissut heitä jatkamaan.

Muistan ajatelleeni, että tämä oli oikeutettua sen kirkon virheiden vuoksi. Sitten aloin muistamaan, kuinka olin jopa toistanut monia heidän tarinoitaan, oikeuttaen sen sanomalla, että se oli vain rukouksen varmistamiseksi. Pian vastaavien tapausten suuri tulva alkoi nousemaan sydämessäni. Jälleen oman sieluni pahuus ja pimeys alkoivat ottamaan valtaansa minua.

”Minä myös olen ollut kompastuskivi!” valitin, pudottautuen jälleen polvilleni. Tiesin, että ansaitsin kuoleman, että ansaitsin pahimman laatuksen helvetin. En ollut koskaan nähnyt sellaista armottomuutta ja raakuutta, kuin nyt näin omassa sydämessäni.”

”Ja me aina lohdutimme itseämme itse asiassa ajattelemalla, että me teimme Jumalalle palveluksen, kun me hyökkäsimme Hänen omia lapsiaan kohtaan,” tämän miehen ymmärtäväinen ääni sanoi.

”Sinun on hyvä nähdä tämä täällä, koska sinä voit palata takaisin. Pyydän, varoita minun opetuslapsiani heidän lähestyvistä tuomiostaan, jos he eivät kadu. Monia heistä on kutsuttu olemaan täällä kuninkaita, mutta jos he eivät kadu, he tulevat kohtaamaan kaikkein pahimman tuomion – kompastuskivien tuomion.”

”Minun nöyryyttävä tautini oli Jumalan armo. Kun seison valtaistuimen edessä, pyysin Herraa lähettämään sellaisen armon minun opetuslapsilleni. Minä en voi palata takaisin heidän luokseen, mutta Hän on sallinut minulle tämän ajan sinun kanssasi. Pyydän, anna anteeksi ja vapauta heidät, jotka ovat hyökänneet kimppuusi. He eivät todella ymmärrä, että he tekevät Syyttäjän työtä.”